

Joskus joku satuttaa sinua niin paljon, että se loppuu kokonaan sattumasta. Kunnnes jokin saa sinut taas tuntemaan ja sitten kaikki palaavat takaisin. Jokainen sana, jokainen sattuma, jokainen hetki. Menneisyyteni määrittelee minua. Tämä on kuka olen. Minä olen näkymätön, kuulumaton ja ei haluttu. Tuo on mitä olen, jos edes olen jotain. Syvemmälle ja syvemmälle kaadun itsessäni ja eikä mikään saa minua pois. Miten edes voisit edes ymmärtää mistä tulen? Vaikka sinä kysyt ja vaikka kuuntelet. Sinä et oikeasti kuuntele, näe tai tunne. Sinä et tunne tarinaani. Et ole kulkenut minun polkuani. Et ole nähnyt, mitä minä olen nähnyt. Olen juuttunut loukkuun kurjuteen elämässäni. Hävinnyt surullisuuteen sielussani. Mikään ei ole miten sen pitäisi olla ja iso osa surullisuutta on sieluni täynnä. Ehkä sinä ihmittelet miksi, mutta enimmäkseen yrität olla ajattelematta sitä ja yrität selviytyä. Minä toivon, että joku voisi kertoa minulle, että kaikki tulee olemaan hyvin. Jonain päivänä, ehkä minä tunnen normaalisti, että minulla on äiti, joka haluaa minua ja on kanssani vahva. Minä tiedän olen avuton. En pysty tekemään kaikkea yksin.